

Cauza C-307/19**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

11 aprilie 2019

Instanța de trimitere:

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Croatia)

Data deciziei de trimitere:

26 martie 2019

Apelantă:

Obala i lučice d.o.o.

Intimată:

NLB Leasing d.o.o.

Obiectul procedurii principale

Procedură civilă inițiată pentru recuperarea creanței principale aferente plății unui tichet de parcare zilnic în valoare de 84 kunas (HRK) pentru parcare a unui autoturism pe drumul public la 30 iunie 2012, în Zadar (Croatia).

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Cerere de interpretare a dreptului Uniunii formulată în temeiul articolului 267 TFUE.

Întrebările preliminare

- 1) Notarii sunt autorizați să realizeze notificarea sau comunicarea actelor în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, atunci când notifică deciziile adoptate în cauze în care

nu este aplicabil Regulamentul nr. 1215/2012, având în vedere că, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite de dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „act autentic”, nu se încadrează în sfera noțiunii de „instanță” în sensul acestui din urmă regulament? Cu alte cuvinte, având în vedere că notarii nu se încadrează în sfera noțiunii de „instanță”, la care face referire Regulamentul nr. 1215/2012, aceștia, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite de dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „act autentic”, au posibilitatea să aplice normele privind notificarea și comunicarea actelor, stabilite de Regulamentul (CE) nr. 1393/2007?

- 2) Parcarea stradală și pe drumul public, atunci când dreptul de a percepe o taxă de parcare este prevăzut de Legea privind siguranța rutieră și de normele privind realizarea activităților municipale cu titlu de activități specifice autorităților publice, poate fi considerată ca ținând de materia civilă în sensul Regulamentului nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (reformare), care reglementează aspectele privind competența instanțelor, precum și recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, în special având în vedere că, atunci când se constată prezența unui vehicul care nu deține tichet de parcare sau cu un tichet de parcare invalid, vehiculul respectiv este supus imediat obligației de a plăti un tichet zilnic, ca și cum ar fi fost parcat întreaga zi, indiferent de durata exactă a utilizării locului de parcare, astfel încât perceperea sumei aferente tichetului zilnic are caracter sancționator, precizându-se că, în anumite state membre, parcarea respectivă este considerată o încălcare a normelor de circulație?
- 3) În litigiile judiciare menționate anterior, referitoare la parcarea stradală și pe drumul public, atunci când dreptul de a percepe o taxă de parcare este prevăzut de Legea privind siguranța rutieră și de normele privind realizarea activităților municipale cu titlu de activități specifice autorităților publice, instanțele au posibilitatea să realizeze notificarea sau comunicarea unui act către pârâți într-un alt stat membru, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială?

În cazul în care, pe baza întrebărilor preliminare menționate anterior, se constată că acest tip de parcare ținând de materia civilă, se adresează următoarele întrebări suplimentare:

- 4) În prezenta cauză, este aplicabilă prezumția potrivit căreia se încheie un contract pentru respectiva parcare stradală într-un loc identificat printr-un marcaj rutier orizontal și/sau vertical, cu alte cuvinte se consideră că, prin intermediul parcării se încheie un contract și că, în cazul în care nu se achită prețul conform tarifului orar de parcare, trebuie să se plătească tichetul

zilnic. Prin urmare, se adresează întrebarea dacă această prezumție privind încheierea unui contract pentru parcare respectivă și consimțământul privind plata prețului tichetului zilnic, atunci când tichetul nu se achiziționează conform tarifului orar de parcare sau când expiră durata tichetului cumpărat, sunt contrare dispozițiilor fundamentale în materia prestării de servicii, prevăzute la articolul 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și de celelalte dispoziții ale acquis-ului Uniunii Europene.

- 5) Parcarea din prezenta cauză a avut loc în Zadar și, prin urmare, există o legătură între contractul respectiv și instanțele croate, însă parcare menționată reprezintă un „serviciu” în sensul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, având în vedere că noțiunea de serviciu implică faptul că partea care îl prestează realizează o activitate determinată, cu alte cuvinte realizează activitatea respectivă în schimbul unei remunerații și, prin urmare, se adresează întrebarea dacă activitatea apelantei este suficientă pentru a putea fi considerată drept serviciu. În cazul în care nu există o competență specială a instanțelor croate în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, instanța de la domiciliul intimitei ar fi competentă să soluționeze procedura?
- 6) Parcarea stradală și pe drumul public, atunci când dreptul de a percepe o taxă de parcare este stabilit prin Legea privind siguranța rutieră și de normele privind realizarea activităților municipale cu titlu de activități specifice autorităților publice și atunci când taxa se percepe numai într-o anumită perioadă a zilei, poate fi considerată drept contract de închiriere a unui imobil, în sensul articolului 24 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012?
- 7) În cazul în care, în prezenta cauză, nu s-ar putea aplica prezumția menționată anterior, potrivit căreia parcare respectivă a implicat încheierea unui contract (a patra întrebare preliminară), acest tip de parcare, pe baza căruia competența în materie de percepere a taxei de parcare rezultă din Legea privind siguranța rutieră și care presupune plata tichetului zilnic în cazul în care nu se plătește în prealabil pentru fiecare oră de utilizare a locului de parcare sau dacă durata pentru care s-a plătit a expirat, poate fi considerat ca făcând parte din materia delictuală sau cvasidelictuală în sensul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012?
- 8) În prezenta cauză, parcare a avut loc înaintea aderării Republicii Croația la Uniunea Europeană, concret, la 30 iunie 2012, la ora 13:02. Prin urmare, se adresează întrebarea dacă, în prezenta cauză, sunt aplicabile regulamentele privind legea aplicabilă, și anume Regulamentul nr. 593/2008 sau Regulamentul nr. 864/2007, având în vedere valabilitatea lor temporală.

În cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să răspundă cu privire la aplicarea dreptului material, se adresează următoarea întrebare:

- 9) Prezumția privind încheierea unui contract pentru parcare respectivă și consimțământul la plata prețului tichetului zilnic, atunci când nu se achiziționează tichetul conform tarifului orar de parcare sau când expiră durata pentru care acesta a fost cumpărat, sunt contrare dispozițiilor fundamentale în materia prestării de servicii, prevăzute la articolul 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și celorlalte dispoziții ale acquis-ului Uniunii, indiferent dacă proprietarul autovehiculului este o persoană fizică sau juridică? Cu alte cuvinte, în ceea ce privește determinarea dreptului material, se pot aplica dispozițiile articolului 4 din Regulamentul nr. 593/2008 în prezenta cauză (având în vedere că dosarul nu conține nicio dovadă din care să reiasă că părțile au ajuns la un acord privind legea aplicabilă)?
- Dacă se consideră că este vorba despre un contract, în prezenta cauză ar fi vorba despre un contract de prestări servicii, cu alte cuvinte contractul de parcare respectiv poate fi considerat un serviciu în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 593/2008?
  - Cu titlu subsidiar, s-ar putea considera că parcare respectivă reprezintă un contract de locațiune în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 593/2008?
  - Cu titlu subsidiar, dacă în privința parcării respective sunt aplicabile dispozițiile articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 593/2008, se ridică problema care este prestația caracteristică în prezenta cauză, având în vedere că apelanta, în esență, doar marchează suprafața străzii destinată parcării și procedează la perceperea contravalorii tichetului de parcare, în timp ce intimata staționează și plătește parcare. Astfel, dacă s-ar considera că prestația caracteristică este cea realizată de apelantă, s-ar aplica dreptul croat, însă dacă prestația respectivă ar fi cea a intimatei, s-ar aplica dreptul sloven. Cu toate acestea, având în vedere că dreptul de a percepe o taxă de parcare este reglementat în acest caz de legislația croată, cu care contractul are, așadar, o legătură mai strânsă, în prezenta cauză se pot aplica totuși, în mod suplimentar, dispozițiile articolului 4 alineatul [(3)] din Regulamentul nr. 593/2008?
  - Dacă se consideră că este vorba despre o obligație necontractuală în sensul Regulamentului nr. 864/2007, obligația necontractuală respectivă ar putea fi considerată drept prejudiciu, astfel încât dreptul aplicabil s-ar determina în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 864/2007?

- Cu titlu subsidiar, tipul de parcare respectiv ar putea fi considerat drept o îmbogățire fără justă cauză, astfel încât legea aplicabilă s-ar determina în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 864/2007?
- Cu titlu subsidiar, tipul de parcare respectiv ar putea fi considerat drept *negotiorum gestio* (gestiune de afaceri), astfel încât legea aplicabilă s-ar determina în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 864/2007?
- Cu titlu subsidiar, tipul de parcare respectiv ar putea fi considerat ca angajând o răspundere a intimitatei pentru *culpa in contrahendo*, astfel încât legea aplicabilă s-ar determina în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 864/2007?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Articolul 56 TFUE.

Articolul 4 alineatul (1), articolul 10 alineatul (1), articolul 11 alineatul (1) și articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale („Roma II”) (JO 2007, L 199, p. 40, denumit în continuare „Regulamentul nr. 864/2007”).

Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO 2007, L 324, p. 79, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1393/2007”), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 517/2013 al Consiliului din 13 mai 2013 (JO 2013, L 158, p. 1).

Articolul 4 alineatul (1) literele (b) și (c) și articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO 2008, L 177, p. 6, denumit în continuare „Regulamentul nr. 593/2008”).

Articolul 7 alineatele (1) și (2) și articolul 24 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1215/2012”), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 542/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 (JO 2014, L 163, p. 1) și prin Regulamentul delegat (UE) 2015/281 al Comisiei din 26 noiembrie 2014 (JO 2015, L 54, p. 1).

Dispozițiile naționale invocate

Articolul 1 din Legea privind siguranța rutieră (Narodne novine nr. 67/2008, 48/2010 și 74/2011) prevede că scopul legii respective este de a stabili principiile fundamentale ale relațiilor reciproce, comportamentul utilizatorilor și al celorlalte persoane în cadrul traficului rutier, cerințele fundamentale care trebuie îndeplinite de drumurile publice în materie de siguranță rutieră, regulile de circulație rutieră, sistemul de semnalizare rutieră și indicațiile oferite de agenții autorității competente. Articolul 5 alineatul 1 punctul 6 prevede că autoritățile locale și regionale autonome reglementează în conformitate cu dispozițiile legii menționate, cu autorizarea prealabilă a ministerului de interne, circulația pe teritoriul lor, și, în special: zonele și tipurile de parcare, interdicțiile privind parcare și zonele în care parcare este limitată.

Articolul 1 alineatul 2 din Legea privind gestionarea serviciilor municipale [Narodne novine nr. 36/1995, 109/1995, 21/1996, 70/1997, 128/1999, 57/2000, 129/2000, 59/2001, 26/2003 - Legea privind gestionarea serviciilor municipale (text consolidat), 82/2004, 110/2004, 178/2004, 38/2009, 79/2009, 153/2009, 153/2009, 49/2011, 84/2011, 90/2011 și 144/2012] prevede că gestionarea serviciilor municipale, în sensul legii respective, înseamnă realizarea activităților municipale în special, prestarea serviciilor municipale în beneficiul persoanelor fizice și juridice, finanțarea construcțiilor și întreținerea instalațiilor și a echipamentelor infrastructurilor municipale, ca sistem global, pe teritoriul municipiilor, al orașelor și al orașului Zagreb, precum și al comitatelor, atunci când prezenta lege prevede acest lucru.

Articolul 3 din Legea privind gestionarea serviciilor municipale prevede că activitățile municipale, în sensul legii respective, constau în special în furnizarea apei potabile, colectarea și tratarea apelor reziduale, transportul public de călători, menținerea curățeniei, eliminarea reziduurilor municipale, iluminatul public și întreținerea spațiilor publice.

Decizia privind organizarea și procedura pentru perceperea taxei de parcare în orașul Zadar (Glasnik Grada Zadra nr. 4/2011) stabilește zonele de parcare, perioada în care se percepe taxa de parcare stradală și tariful orar de parcare.

Articolele 550-578 din Legea privind obligațiile (Narodne novine nr. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015 și 29/2018) reglementează contractul de închiriere. Contractul de închiriere de bunuri imobile trebuie încheiat în scris.

Dispozițiile respective prevăd, pe de o parte, că locatorul trebuie să predea bunul locatarului și că trebuie să îl mențină într-o stare adecvată pentru utilizarea convenită. Pentru menținerea bunului într-o stare adecvată pentru utilizarea convenită, locatorul este obligat să suporte, la momentul corespunzător, cheltuielile aferente reparațiilor necesare, iar locatarul este obligat să permită realizarea reparațiilor respective. Cu toate acestea, cheltuielile aferente reparațiilor minore și celor privind utilizarea obișnuită a bunului revin în sarcina locatarului.

Pe de altă parte, locatarul este obligat să achite chiria la termenele prevăzute în contract sau de lege, și, în lipsa unor clauze contractuale sau dispoziții legale, acesta va efectua plata conform uzanțelor de la locul de predare a bunului către locatar. Cu excepția unei convenții sau a unei dispoziții contrare, chiria se plătește la împlinirea perioadei de închiriere, și anume semestrial, atunci când contractul de închiriere a fost încheiat pe o perioadă de cel puțin un an. În cazul în care contractul se încheie pe o durată nedeterminată, chiria se plătește lunar, cu excepția cazului în care există o convenție contrară. În cazul în care nu se efectuează plata chiriei și a celorlalte creanțe rezultate din contractul de închiriere, locatorul imobilului are un drept de retenție asupra lucrurilor aduse de locatar în imobil, care pot face obiectul executării silite și pe care locatorul le poate reține până la plata creanțelor respective. Contractul de închiriere a cărui durată nu este determinată și nu poate fi determinată prin raportare la împrejurările sau la uzanțele locale încetează prin reziliere, care poate fi notificată de oricare dintre părți celeilalte părți în termenul de preaviz prevăzut și, dacă acest termen nu este stabilit în contract sau prin lege sau prin uzanțele locale, atunci el este de 8 zile pentru închirierea unui bun mobil și de 30 de zile pentru închirierea unui bun imobil, cu mențiunea că rezilierea contractului de închiriere a unui imobil trebuie efectuată în scris.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 La 30 iunie 2012, ora 13:02, intimata a parcat un autoturism pe drumul public, pe o stradă din Zadar, Croația, fără să achiziționeze în prealabil un tichet de parcare, și, ca urmare a unui control, apelanta a emis un tichet zilnic, care nu a fost achitat de intimată.
- 2 La 20 februarie 2017, apelanta a inițiat o procedură de executare silită în fața unui notar din Pula prin intermediul unei cereri de executare întemeiate pe un act autentic.
- 3 La 8 martie 2017, pe baza unei cereri de executare întemeiate pe un act autentic, notarul a emis o ordonanță de executare întemeiată pe un act autentic, prin care a obligat partea executată, și anume, intimata, la plata sumei de 84 HRK cu titlu de creanță principală aferentă tichetului de parcare zilnic, a sumei de 1 235 HRK cu titlu de cheltuieli cauzate de procedură și a sumei de 506,25 HRK cu titlu de cheltuieli predictibile privind procedura.
- 4 Notificarea ordonanței de executare întemeiate pe un act autentic s-a realizat prin poștă, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, iar partea executată a formulat opoziție împotriva deciziei respective, astfel încât cauza a fost trimisă instanței comerciale competente, care a anulat ordonanța de executare întemeiată pe un act autentic în ceea ce privește începerea executării silite, iar procedura respectivă a continuat ca litigiu inițiat prin opoziția formulată în raport cu o cerere de plată. Trgovački sud u Pazinu [Tribunal Comercial din Pazin, Croația] și-a declinat competența și a trimis cauza Trgovački sud u Zadru [Tribunal Comercial

din Zadar, Croația] spre soluționare. Trgovački sud u Zadru [Tribunal Comercial din Zadar] și-a declinat competența și a trimis cauza Visoki trgovački sud Republike Hrvatske [Curtea Comercială de Apel din Republica Croația] spre soluționare.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 5 Chiar dacă creanța principală are o valoare redusă, pe rolul instanțelor se află numeroase cauze similare și răspunsurile la întrebările preliminare adresate nu sunt atât de evidente încât să nu lase loc de o îndoială rezonabilă. Prin urmare, întrucât Visoki trgovački sud Republike Hrvatske [Curtea Comercială de Apel din Republica Croația] are calitatea de instanță de ultim grad în prezenta procedură și având în vedere toate chestiunile nesoluționate, aceasta a hotărât să sesizeze Curtea cu prezenta cerere de decizie preliminară, pentru a se pronunța cu privire la aspectul dacă instanțele croate sunt competente să pronunțe o decizie în prezenta cauză și, în caz afirmativ, se solicită să se stabilească, cu titlu subsidiar, pe baza căror norme trebuie să se determine dreptul material aplicabil.

Prima întrebare preliminară

- 6 În Hotărârea din 9 martie 2017, pronunțată în cauza Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), Curtea a statuat că Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite de dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „act autentic”, nu se încadrează în sfera noțiunii „instanță” în sensul acestui regulament.
- 7 Notarul din litigiul principal a notificat intimatului, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007, prin poștă, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, ordonanța de executare din 8 martie 2017, întemeiată pe un act autentic.
- 8 Având în vedere, pe de o parte, că, în conformitate cu articolul 1 din Regulamentul nr. 1393/2007, această normă este aplicabilă în materie civilă sau comercială atunci când un act judiciar sau extrajudiciar trebuie transmis de un stat membru altuia pentru a fi notificat sau comunicat în acesta din urmă și, pe de altă parte, că, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite de dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „act autentic”, nu se încadrează în sfera noțiunii de „instanță” în sensul Regulamentului nr. 1215/2012, se adresează prima întrebare preliminară privind aspectul dacă notarii sunt autorizați să efectueze notificarea sau comunicarea unui act în conformitate cu Regulamentul nr. 1393/2007 atunci când notifică deciziile adoptate în cauze în care nu este aplicabil Regulamentul nr. 1215/2012.
- 9 Cu alte cuvinte, având în vedere că notarii nu se încadrează în sfera noțiunii de „instanță” în sensul Regulamentului nr. 1215/2012, aceștia, atunci când acționează

în cadrul competențelor care le sunt conferite de dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „act autentic”, au posibilitatea să aplice normele privind notificarea sau comunicarea actelor în conformitate cu Regulamentul nr. 1393/2007?

A doua și a treia întrebare preliminară

- 10 De asemenea, se ridică problema dacă tipul de parcare din prezenta cauză are natură civilă sau comercială.
- 11 În prezenta cauză, este evident că competența intimatei de a percepe taxa de parcare se întemeiază pe dispozițiile Legii privind siguranța rutieră. Conform articolului 5 alineatul 1 punctul 6 din legea respectivă, toate municipalitățile și orașele au adoptat o decizie privind zonele de parcare și au delegat prerogativele lor de autorități publice unei societăți comerciale municipale înființate pentru realizarea operațiunilor de percepere a taxei de parcare. Deciziile menționate referitoare la zonele de parcare, care reglementează perceperea taxei de parcare, se întemeiază pe prerogative de autoritate publică, atât pe cele prevăzute de Legea privind siguranța rutieră, cât și pe cele stabilite de normele referitoare la realizarea activităților municipale în conformitate cu Legea privind gestionarea serviciilor municipale.
- 12 Prin decizia privind organizarea și procedura pentru perceperea taxei de parcare în orașul Zadar, apelanta, o societate comercială municipală înființată de către municipalitatea Zadar pentru realizarea activităților municipale, este autorizată să perceapă taxa de parcare. Decizia menționată include, printre altele, norme referitoare la perceperea taxei de parcare în zonele publice de parcare situate pe drumul public, care constituie zone de parcare pe străzi sau pe trotuare special identificate printr-un marcaj rutier orizontal și/sau vertical în conformitate cu legislația în materia siguranței rutiere, astfel cum se procedează și în ceea ce privește zonele de parcare situate în afara străzii. În decizia menționată anterior (precum și în alte decizii identice adoptate de alte orașe și municipalități) sunt definite zonele de parcare, perioada în care se percepe taxa de parcare stradală, tariful orar de parcare aferent fiecărei zone, precum și o eventuală limitare a duratei de parcare într-o anumită zonă în cazul în care se constată prezența unui vehicul pentru care nu s-a plătit tariful orar de parcare într-un parking sau dacă perioada pentru care s-a plătit în prealabil tariful a expirat. În acest sens, chiar dacă există un tarif pentru tichetul zilnic, nu este posibilă achitarea sa în prealabil pentru o zi completă de parcare.
- 13 Cu toate că, în prezenta cauză, s-a stabilit că vehiculul a fost parcat începând cu ora 13:02, apelanta solicită intimatei plata tichetului zilnic, ca și cum aceasta ar fi avut autovehiculul parcată întreaga zi. Prin urmare, prețul tichetului de parcare se determină în conformitate cu competențele care decurg din dispoziții imperative, și anume, Legea privind siguranța rutieră, în mod unilateral raportat la toți utilizatorii, astfel încât, dacă tariful orar nu se plătește în mod voluntar, acesta se calculează pentru o zi completă de parcare, indiferent de durata utilizării parcării.

Prin urmare, se poate concluziona că este vorba despre dispoziții sancționatoare, cu alte cuvinte dispoziții privind plata unei amenzi speciale care trebuie achitate deoarece parcare nu a fost plătită în mod voluntar în prealabil conform tarifului orar sau deoarece timpul de parcare achitat a expirat.

- 14 În jurisprudența croată, în astfel de situații juridice de parcare stradală, se aplică prezumția conform căreia s-a încheiat un contract, deoarece se consideră că utilizatorii parcării respective aflate pe drumul public, care a fost semnalizat cu un marcaj rutier de loc de parcare, încheie un contract. Taxa de parcare în zonele respective se percepe în anumite perioade ale zilei (prin urmare, nu pe parcursul celor 24 de ore), iar valoarea sa se stabilește în funcție de zona în care se află locul de parcare. Obligația care revine persoanei care parchează vehiculul este de a achiziționa tichetul de parcare pentru un anumit interval de timp (în funcție de zona de parcare) și, atunci când se constată că un vehicul nu deține un tichet de parcare cumpărat în prealabil, se percepe contravaloarea tichetului zilnic de parcare.
- 15 În ceea ce privește contractul încheiat pentru perceperea taxei aferente acestui tip de parcare, se consideră că sunt competente instanțele de drept comun, în cadrul procedurii judiciare civile, însă, în anumite state membre, este vorba despre o răspundere pentru o încălcare a legii pentru care se aplică o sancțiune în cazul neachitării parcării pe un drum public, care este semnalizată în acest sens, iar răspunderea respectivă pentru încălcare implică, în esență, plata unei sume mult mai mari decât cea achitată în prealabil în mod voluntar.
- 16 În esență, perceperea taxei de parcare se stabilește și se aplică de autoritățile locale (orașe) cărora li s-au delegat competențele în materie de poliție și de agenți de poliție municipali pentru sancționarea acestor încălcări minore ale normelor de circulație. În Croația, persoanele juridice responsabile să perceapă taxa de parcare (în prezenta cauză, apelanta) prin intermediul controlorilor care efectuează în mod regulat runde de verificare a vehiculelor parcate pe stradă și care verifică dacă a fost achiziționat un tichet de parcare pentru vehicul sau dacă durata pentru care acesta a fost achiziționat a expirat, iar atunci când controlorii respectivi constată prezența unui vehicul pentru care nu s-a achiziționat un tichet de parcare, emit un tichet de parcare zilnic. Aceste persoane fizice, controlorii, au o relație contractuală (contract de muncă sau contract de prestării servicii în mod independent) cu persoanele juridice însărcinate de autoritățile locale sau de cele autonome să efectueze operațiunile de percepere a taxei de parcare.
- 17 Prin urmare, prezenta cauză nu are ca obiect parcare în zone special amenajate, în care utilizatorii au folosit un loc de parcare amenajat, acoperit și marcat și în care aceștia obțin tichete speciale de parcare sau chitanțe din care rezultă ora de intrare în parkingul respectiv. În ceea ce privește acest tip de parcare, este vorba despre unul care reprezintă un contract clasic de drept civil care, pentru acest motiv, este inclus în materia civilă.

- 18 O altă diferență între parcare din prezenta cauză și contractul clasic de drept civil constă de asemenea în durata și în modul de plată ale parcării, având în vedere că, în cazul parcării reglementate pe baza Legii privind siguranța rutieră, după efectuarea parcării, trebuie să se achiziționeze un tichet de parcare de la un parcometru situat pe drumul public (sau să se trimită un SMS pentru plata parcării), pentru o durată determinată, în mod prealabil, nefiind posibilă parcare suplimentară. Dacă durata pentru care s-a achiziționat tichetul a expirat, se plătește un tichet zilnic (de exemplu, dacă șoferul a parcat la ora 15:05 și plătește pentru o oră de parcare, cu alte cuvinte până la 16:05, la ora 16:25, acesta va primi un ordin de plată cu valoarea totală a tichetului zilnic sau trebuie să plătească tariful pentru o zi completă de parcare, chiar dacă a plătit în prealabil suma aferentă unei ore de parcare și chiar dacă nu se percepe taxa de parcare pentru locul de parcare respectiv, să spunem, până la ora 17:00).
- 19 Având în vedere că, în prezenta cauză, apelanta susține că intimata a parcat vehiculul la 30 iunie 2012, ora 13:02, și că, potrivit apelantei, intimata îi datorează suma corespunzătoare ca și cum vehiculul în cauză ar fi fost parcat o zi completă, se poate concluziona că suma respectivă are efect sancționator, deoarece suma aferentă tichetului zilnic trebuie achitată în pofida faptului că este foarte posibil ca vehiculul să nu fi fost parcat întreaga zi și ca persoana care verifică dacă există vehicule pentru care nu s-a achiziționat tichet să nu fi constatat prezența vehiculului înainte de ora 13:02. În schimb, perceperea taxei de parcare ce face obiectul unui contract încheiat în mod liber are loc la momentul ieșirii vehiculului din parking, deoarece prețul tichetului de parcare include numai intervalul de la intrarea în parking până la ieșirea din acesta.
- 20 În Hotărârea din 14 octombrie 1976, LTU (C-29/76, EU:C:1976:137), Curtea a statuat că noțiunea de materie civilă sau comercială este o noțiune autonomă care nu depinde de dreptul național al statului membru al instanței. Aceasta a subliniat că anumite situații în care procedura se desfășoară între o autoritate publică (indiferent de aspectul dacă aceasta este constituită ca societate comercială) și o persoană de drept privat pot intra în domeniul de aplicare al convenției [Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, JO 1972, L 299, p. 32], însă situația este diferită atunci când autoritatea publică acționează în exercitarea prerogativelor sale de putere publică. Această situație există atunci când litigiul se referă la perceperea unei taxe pentru utilizarea unui serviciu public, și anume utilizarea instalațiilor, atunci când această utilizare este obligatorie și exclusivă și când prețul serviciului respectiv sau metoda de calcul al acestuia se determină în mod unilateral pentru utilizatori.
- 21 În Hotărârea din 16 decembrie 1980, Țările de Jos/Rüffer, (C-814/79, EU:C:1976:137), Curtea a oferit clarificări suplimentare privind noțiunea de materie civilă și a subliniat că, în cauza respectivă, era vorba despre o procedură între o autoritate publică și o persoană privată, în cadrul căreia autoritatea publică acționează în exercitarea prerogativelor sale de putere publică, chiar dacă se solicită numai rambursarea cheltuielilor cauzate de retragerea unei epave și a unei remorci și că, prin urmare, procedura respectivă nu poate fi considerată inclusă în

domeniul de aplicare al „materiei civile și comerciale”. Pentru ca un litigiu între o autoritate publică și o persoană de drept privat să fie considerat inclus în „materia civilă și comercială”, este necesar să se asigure în cadrul procedurii, pe cât posibil, egalitatea și uniformitatea drepturilor și ale obligațiilor care decurg din convenția respectivă pentru statul membru și persoana privată.

- 22 În prezenta cauză, este cert că intimata este o persoană de drept privat, că apelanta este o persoană juridică înființată de orașul Zadar pentru realizarea activităților municipale și că competența pentru perceperea taxei de parcare rezultă din Legea privind siguranța rutieră, în calitate de normă imperativă de drept public. Suma datorată pentru utilizarea parcării este determinată în mod unilateral și este singura procedură existentă pentru proprietarii de vehicule atunci când doresc să parcheze pe stradă (numărul și disponibilitatea locurilor de parcare marcate, care nu se află pe strada, este extrem de mic în oraș). Având în vedere că prezenta cauză are ca obiect perceperea sumei aferente unui tichet zilnic, care implică un element sancționator, întrucât valoarea acestuia nu se determină în funcție de durata parcării, ci se pleacă de la premisa că vehiculul a fost parcat pe locul respectiv întreaga zi, cu toate că prezența vehiculului respectiv la locul de parcare a fost constatată numai la ora 13:02, se ridică problema dacă instanțele croate sunt competente să pronunțe hotărâri, cu alte cuvinte dacă hotărârile pronunțate de instanțele croate ar putea face obiectul executării silite în celelalte state membre sau dacă apelanta ar trebui să inițieze proceduri judiciare în fața instanței de la domiciliul intimitei.
- 23 Având în vedere aspectele anterioare și considerațiile juridice prezentate în hotărârile pronunțate în cauzele C-29/76 și C-814/79, se ridică problema dacă parcare pe stradă și pe drumul public, atunci când dreptul de a percepe o taxă de parcare este prevăzut de Legea privind siguranța rutieră și de normele privind realizarea activităților municipale cu titlu de activități specifice autorităților publice, poate fi considerată inclusă în materia civilă în sensul Regulamentului nr. 1215/2012, în condițiile în care, atunci când se constată prezența unui vehicul pentru care nu s-a achiziționat tichet de parcare sau care deține un tichet invalid, vehiculul respectiv este supus imediat obligației de a plăti un tichet zilnic, ca și cum ar fi fost parcat întreaga zi, indiferent de durata exactă a utilizării locului de parcare.
- 24 De asemenea, se ridică problema dacă, în litigiile judiciare menționate anterior, referitoare la parcare pe stradă și pe drumul public, atunci când dreptul de a percepe o taxă de parcare este prevăzut de Legea privind siguranța rutieră și de normele privind realizarea activităților municipale în calitate de activități specifice autorităților publice, instanțele pot efectua notificarea sau comunicarea unui act pârâților în alt stat membru, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1393/2007.

A patra întrebare preliminară

- 25 În cazul în care, pe baza întrebărilor anterioare, se constată că acest tip de parcare este inclus în materia civilă, se adresează următoarea întrebare suplimentară:

instanțele croate sunt competente să soluționeze un apel și să pronunțe o hotărâre în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012? Articolul 4 din regulamentul menționat prevede că persoanele domiciliare pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru. Cu toate acestea, în prezenta cauză, intimata este domiciliată în alt stat membru, Slovenia, și, prin urmare, este posibil să se stabilească competența în conformitate cu articolul 7 sau, eventual, cu articolul 24 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul menționat. În plus, în lumina dispozițiilor articolului 7 din regulamentul respectiv, referitor la competențele speciale, se ridică problema dacă este vorba despre o răspundere contractuală sau necontractuală.

- 26 Având în vedere că, în jurisprudența croată, se aplică prezumția conform căreia, prin intermediul parcării stradale într-un loc identificat printr-un marcaj rutier orizontal și/sau vertical se încheie un contract, cu alte cuvinte se consideră că, prin intermediul parcării, se încheie un contract și că, în cazul în care nu se achită prețul conform tarifului orar de parcare, trebuie să se plătească tichetul zilnic, în prezentul litigiu se ridică problema dacă prezumția respectivă referitoare la încheierea unui contract prin intermediul parcării și la consimțământul privind plata prețului tichetului zilnic atunci când nu a fost achiziționat un tichet de parcare orar sau atunci când a expirat durata pentru care a fost achiziționat tichetul este contrară dispozițiilor fundamentale în materia prestării de servicii, prevăzute la articolul 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și celorlalte dispoziții ale acquis-ului Uniunii, indiferent dacă proprietarul vehiculului este o persoană fizică sau juridică.

A cincea și a șasea întrebare preliminară

- 27 În cazul în care se încheie un contract prin intermediul parcării respective, se adresează, în plus, întrebarea privind tipul de contract încheiat, și anume dacă este vorba despre un contract în temeiul căruia pot fi competente instanțele croate în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) sau cu articolul 24 din Regulamentul nr. 1215/2012. Această întrebare este adresată luându-se în considerare considerentul (15) al regulamentulului respectiv.
- 28 Prin urmare, având în vedere că în prezenta cauză se prezumă că parcare strădală respectivă implică încheierea unui contract, se ridică problema dacă este vorba despre un contract de prestări servicii sau despre unul de închiriere a unui imobil, din ale cărui clauze ar rezulta o competență specială a instanțelor croate, sau dacă este vorba despre un contract pentru care nu este prevăzută posibilitatea unei competențe speciale a instanțelor din alt stat membru, cu excepția instanței de la domiciliul intimitei.
- 29 În prezenta cauză, apelanta, în calitate de societate care conferă drept de parcare, a procedat numai la semnalizarea locului de parcare strădală și la perceperea taxei de parcare. Prin urmare, se ridică problema dacă este vorba despre un serviciu sau, eventual, despre o închiriere a unui imobil. Această întrebare este adresată ca urmare a îndoielilor suscitade de jurisprudența Curții. În special, în Hotărârea din

- 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung i Rabitsch (C-533/07, EU:C:2009:257, punctul 29), Curtea a subliniat, printre altele, că noțiunea de servicii presupune ca partea care le prestează să efectueze o activitate determinată și, concret, să efectueze această activitate în schimbul unei remunerații, astfel încât este discutabil dacă simplul fapt de a semnaliza locul de parcare, de a percepe taxa prin intermediul parcometrului și de a verifica dacă s-a achiziționat tichetul constituie o activitate suficientă pentru a califica contractul în cauză drept contract de prestări servicii.
- 30 În plus, în Ordonanța din 14 noiembrie 2013, Krejci Lager & Umschlagbetriebs (C-469/12, EU:C:2013:788), Curtea a statuat că contractul de depozit implică o activitate determinată care constă în primirea bunurilor, păstrarea lor într-un loc sigur și restituirea lor în stare corespunzătoare și că respectivul contract este considerat ca fiind un contract de prestare servicii, însă, în cazul în care se încheie un contract de închiriere a unui spațiu, sunt competente exclusiv instanțele de la locul în care se află imobilul.
- 31 Parcarea din prezenta cauză s-a efectuat în Zadar, Croația, astfel încât există o legătură între contractul respectiv și instanțele croate [instanța de prim grad ar fi Trgovački sud u Zadru [Tribunalul Comercial din Zadar] și soluționarea apelului ar reveni Visoki trgovački sud Republike Hrvatske [Curtea de Apel Comercială din Republica Croația], dar parcarea respectivă poate fi considerată un „serviciu” în sensul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 51215/2012? În special, noțiunea de serviciu presupune că partea care îl prestează realizează o activitate determinată, cu alte cuvinte realizează activitatea respectivă în schimbul unei remunerații, prin urmare, se ridică problema dacă activitatea apelantei este suficientă pentru a fi considerată un serviciu. În cazul în care nu există o competență specială a instanțelor croate în sensul articolului 7 alineatul (1) din regulamentul respectiv, instanța competentă să soluționeze litigiul ar fi cea de la domiciliul intimitei.
- 32 În plus, având în vedere că, prin acest tip de parcare, se ocupă un spațiu determinat dintr-un imobil, există opinii potrivit cărora este vorba despre un contract de închiriere în sensul articolului 24 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012. În prezenta cauză, având în vedere că parcarea nu include și posibilitatea de a obține profit din locul de parcare respectiv, ci numai din utilizarea sa, este posibilă numai încheierea unui contract de închiriere fără dreptul la profit, în conformitate cu regulile generale prevăzute de Legea privind obligațiile.
- 33 Cu toate acestea, având în vedere dispozițiile respective din Legea privind obligațiile, se poate concluziona că acest tip de parcare stradală nu poate fi considerat drept contract de închiriere a unui imobil, deoarece nu este vorba despre un contract încheiat în scris. În plus, durata închirierii este nedeterminată și perceperea tarifului aferent are loc într-o anumită perioadă a zilei, iar nu pe durata celor 24 de ore ale zilei) și nu există niciun drept de garanție legală asupra vehiculelor staționate în imobilul respectiv. Cu toate acestea, având în vedere că

este ocupat un spațiu determinat dintr-un imobil, există de asemenea o oarecare asemănare cu contractul de închiriere, astfel încât se poate considera, eventual, în pofida tuturor argumentelor, că s-a încheiat un contract de închiriere și că sunt aplicabile, așadar, dispozițiile în materia competenței stabilite la articolul 24 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012.

- 34 Prin urmare, se ridică problema dacă parcare a stradală sau pe drumul public, atunci când dreptul de percepere a taxei de parcare este prevăzut de Legea privind siguranța rutieră și de normele privind realizarea activităților municipale cu titlu de activități specifice autorităților publice, iar taxa de parcare este percepută numai într-o anumită perioadă a zilei, poate fi considerată drept contract de închiriere a unui bun imobil în sensul articolului 24 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012.

A șaptea întrebare preliminară

- 35 În cazul în care în prezenta cauză nu se poate aplica prezumția menționată anterior, conform căreia acest tip de parcare a implicat încheierea unui contract, se ridică problema dacă tipul de parcare respectiv, în temeiul căruia competența în materia percepției taxei de parcare rezultă din Legea privind siguranța rutieră și care prevede plata tichetului zilnic dacă nu se achiziționează în prealabil un tichet aferent unei ore de utilizare sau dacă durata pentru care a fost plătit tichetul a expirat, ar putea fi considerat ca fiind de natura delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, astfel încât instanțele croate ar fi competente în temeiul acestor dispoziții speciale? Astfel, în cazul în care nu se poate considera că este vorba despre o competență specială, instanțele croate nu sunt competente să soluționeze procedura atunci când aceasta are ca obiect perceperea taxei de parcare, în conformitate cu competențele care decurg din Legea privind siguranța rutieră, competența privind recuperarea taxei de parcare revenind exclusiv instanțelor de la domiciliul intimatului.
- 36 Regulamentul nr. 1215/2012 nu conține nicio dispoziție detaliată privind sensul noțiunii de materie delictuală sau cvasidelictuală, însă Regulamentul nr. 864/2007 prevede la articolul 2, intitulat „Obligațiile necontractuale”, că „prejudiciu” reprezintă orice consecință a unei fapte ilicite, a îmbogățirii fără justă cauză, a *negotiorum gestio* (gestiunea de afaceri) sau a culpei *in contrahendo*. O parcare precum cea care face obiectul prezentei cauze ar putea, în anumite condiții, să fie considerată cvasidelict, și anume o îmbogățire fără justă cauză sau o culpă *in contrahendo*, având în vedere că proprietarul vehiculului nu a consimțit la încheierea unui contract și nu a achiziționat un tichet de parcare de la parcometrul aflat pe drumul public.
- 37 În cazul în care, în prezenta cauză, nu s-ar putea aplica prezumția menționată anterior, conform căreia acest tip de parcare implică încheierea unui contract (a patra întrebare preliminară), se ridică problema dacă tipul de parcare respectiv, în temeiul căruia competența în materia percepției taxei de parcare rezultă din Legea

privind siguranța rutieră și care prevede plata tichetului zilnic dacă nu se achiziționează în prealabil un tichet aferent unei ore de utilizare sau dacă durata pentru care a fost plătit tichetul a expirat, ar putea fi considerat ca ținând de materia delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012.

A opta și a noua întrebare preliminară

- 38 Asemenea dilemei menționate anterior, referitoare la aspectul dacă este vorba despre o obligație contractuală sau necontractuală, în funcție de care se stabilește competența instanței, există o dilemă și în ceea ce privește legea aplicabilă.
- 39 În prezenta cauză, parcare a avut loc la 30 iunie 2012, și anume înaintea aderării Croației la Uniunea Europeană, la 1 iulie 2013, și, prin urmare, se ridică în primul rând problema dacă regulamentele privind legea aplicabilă, și anume Regulamentul nr. 593/2008 sau Regulamentul nr. 864/2007, sunt aplicabile în prezentul litigiu, având în vedere valabilitatea lor temporală.
- 40 Dilema descrisă mai sus a fost alimentată de pozițiile prezentate în Ordonanța din 5 noiembrie 2014, VG Vodoopskrba (C-254/14, ECLI:EU:C:2014:2354), în care Curtea a reținut că nu este competentă să răspundă la întrebarea adresată, deoarece situația de fapt din litigiul principal a avut loc înaintea aderării Croației la Uniunea Europeană. În schimb, în Hotărârea din 14 februarie 2019, Milivojević (C-630/17, ECLI:EU:C:2019:123), în care părțile au încheiat de asemenea un contract înaintea aderării Croației la Uniune, Curtea a răspuns la întrebarea preliminară, deoarece s-a stabilit că contractul respectiv și actele juridice care rezultă din el continuau să producă anumite efecte.
- 41 Având în vedere dilema juridică menționată și luând în considerare că, în prezenta cauză, parcare a avut loc înaintea aderării Croației la Uniune, și anume la 20 iunie 2012, la ora 13.02, se ridică problema dacă dispozițiile privind legea aplicabilă, și anume Regulamentul nr. 593/2008 sau Regulamentul nr. 864/2007, sunt aplicabile în prezenta cauză, având în vedere valabilitatea lor temporală.
- 42 În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea referitoare la valabilitatea temporală, cu alte cuvinte în cazul în care Curtea este competentă să dea un răspuns cu privire la aplicarea dreptului material, se adresează întrebarea dacă, pentru a determina dreptul material, sunt aplicabile dispozițiile Regulamentului nr. 593/2008 sau cele ale Regulamentului nr. 864/2007, deoarece, în prezenta cauză, există dilema privind aspectul dacă este vorba despre o obligație contractuală sau necontractuală, având în vedere că, în jurisprudența croată, se aplică prezumția că s-a încheiat un contract prin intermediul parcării stradale într-un loc identificat printr-un marcaj rutier orizontal și/sau vertical, cu alte cuvinte se consideră că, prin intermediul parcării respective, s-a încheiat un contract și că, în cazul în care nu se achită prețul conform tarifului orar de parcare, trebuie să se plătească tichetul zilnic.

- 43 În cazul în care această prezumție nu este contrară dispozițiilor fundamentale în materia prestării de servicii, stabilite la articolul 56 TFUE, și nici celorlalte dispoziții ale acquis-ului Uniunii, indiferent de aspectul dacă proprietarul vehiculului este o persoană fizică sau juridică (a patra întrebare preliminară), se adresează întrebarea dacă, pentru a determina dreptul material, în prezentul litigiu sunt aplicabile dispozițiile articolului 4 din Regulamentul nr. 593/2008 (în special având în vedere că dosarul nu conține nicio dovadă din care să rezulte că părțile au ajuns la un acord privind legea aplicabilă).
- 44 Pe de o parte, în cazul în care se consideră că s-a încheiat realmente un contract, se ridică întrebarea dacă, în prezenta cauză, este vorba despre un contract de prestări servicii, cu alte cuvinte dacă acest contract de parcare poate fi considerat drept serviciu în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 593/2008, care prevede că contractul de prestări servicii este reglementat de legea țării în care își are reședința obișnuită prestatorul de servicii. În cazul în care se consideră că nu este vorba despre un contract de prestări servicii, se adresează întrebarea dacă este vorba un contract de închiriere, astfel încât ar fi aplicabile dispozițiile articolului 4 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat, care prevede că contractul care are ca obiect un drept real imobiliar sau închirierea unui bun imobil este reglementat de legea țării în care este situat imobilul. În cazul în care consideră că, în prezenta cauză, nu este vorba despre un contract de prestări servicii și nici despre unul de închiriere, atunci acesta ar putea intra în domeniul de aplicare al dispozițiilor articolului 4 alineatul (2) din regulamentul respectiv. Totuși, se ridică problema determinării prestației caracteristice, deoarece apelanta, în esență, doar marchează suprafața străzii destinată parcerii și procedează la perceperea taxei de parcare, în timp ce intimata parchează și plătește parcare. Astfel, dacă se consideră că prestația caracteristică este realizată de apelantă, s-ar aplica dreptul croat, însă dacă prestația respectivă este cea a intimatei, s-ar aplica dreptul sloven. Cu toate acestea, având în vedere că dreptul de a percepe o taxă de parcare este reglementat în acest caz de legislația croată, cu care contractul are, așadar, o legătură mai strânsă, în prezenta cauză se pot aplica totuși, în mod suplimentar, dispozițiile articolului 4 alineatul [(3)] din regulamentul menționat anterior.
- 45 Pe de altă parte, în cazul în care se consideră că prin intermediul parcerii respective nu s-a încheiat un contract, se ridică problema dacă acest tip de parcare, în temeiul căreia competența în materia recuperării taxei de parcare rezultă din Legea privind siguranța rutieră, ar putea fi considerată o obligație necontractuală în sensul Regulamentului nr. 864/2007, conform căruia obligațiile necontractuale includ prejudiciile care decurg dintr-o faptă ilicită, din îmbogățirea fără justă cauză, din *negotiorum gestio* (gestiunea de afaceri) sau din culpa *in contrahendo*. Dacă se consideră că parcare respectivă constituie un prejudiciu, legea aplicabilă în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat ar fi legea țării în care se produce prejudiciul. Cu toate acestea, în cazul în care parcare respectivă este considerată drept o îmbogățire fără justă cauză, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) din regulamentul menționat, s-ar aplica dreptul croat, deoarece obligația decurge dintr-o faptă ilicită comisă de intimată,

dar în cazul în care parcare este considerată drept *negotiorum gestio* (gestiunea de afaceri), în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) din regulament, s-ar aplica dreptul croat, deoarece obligația decurge dintr-o faptă ilicită comisă de intimată. În sfârșit, în cazul în care parcare este considerată drept culpa *in contrahendo* a intimatei, în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) din regulamentul menționat anterior, s-ar aplica dreptul croat, deoarece acesta ar fi dreptul aplicabil în cazul în care s-ar fi încheiat un contract.

DOCUMENT DE LUCRU